

лекар, чудак и самотник, който привличал хора от всички краища на света с някакво свое средство против ревматични болки. През време на детинството си, а и после, Козима непрестанно бе поглъщала от прислужниците, от селяните, от овчарите, разкази за разни съкровища, намерени в развалините на стари замъци, в дънерите на дърветата, в земята. Дори за едно разправяха, че било намерено в някакви стари гробища, в разровения гроб на някаква ~~джин~~ млада дама, която мъжът ѝ погребал заедно с всичките ѝ скъпоценности и с делва пълна с жълтици.

Вероятно човек можеше да научи нещо по-точно от Елия: ала само мисълта да говори отново с него за това я изпитваше с отвращение, дори с ужас. Освен това тя бе обещала да не говори с никого за тази тайна; затова твърдо реши да не се занимава повече с нея. Можеха да я помислят и за визионерка, каквато в същност изглеждаше на мнозина; а и тя самата не бе сигурна, дали не е видяла някоя от многобройните си романтични измислици. Във всеки случай през този ден тя нямаше вече възможност да остане сама със стария вешер, който отново бе изпаднал в своето упорито мълчание.

Тази нощ, в добре заварденото легло на своята горна стая, Козима сънува бабка си. Бабката беше жива, такава, каквато я бе видяла за последен път, с хубавото си лице на светица, цяла нагиздена, мъничка като джудже. Като джудже. И на сън Козима си спомняше обидата; а заедно с това си припомняше съвсем ясно приключението през този ден и героичните си намерения никога да не използва съмнителното съкровище на Елия. Щяха да видят дали беше джудже или великанка. Спрямо бабка си Козима имаше един грях. Последният път, когато бе идвала у дома им, тя не я беше почерпила с кафе, не беше я дори поздравила: сега, насън, тя се мъчеше да приготви любимото питие на милата старица, но врящата вода изкипяваше от кафеничето и загасяше огъня. "Остави дете", казваше бабата, с преплетени една в друга ръчици, положени на скута, с големите си очи с лешников цвят и малката уста, обкръжена с венец от бръчки,